

Arrest

nr. 213 772 van 11 december 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSERET
Rue Saint Quentin 3/3
1000 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 december 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van Mr. M. QUESTIAUX, die *loco* Mr. M.P. BUISSERET verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. I. FLORIO, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, maakt op 2 december 2018 het voorwerp uit van een administratief rapport – illegaal verblijf.

Op 3 december 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 3 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: C.

voornaam: F.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Vilvoorde-Machelen op 03/12/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord op 03/12/2018 door de politiezone van Vilvoorde-Machelen en verklaart dat hij op medisch vlak last heeft van aambeien. Hij verklaart eveneens dat hij een relatie heeft hier met de Belgische onderdane M. I. B., T. (°(...) 1982) en dat zij vier maanden zwanger is.

Artikel 8 EVRM

Het feit dat betrokkene een relatie zou hebben met een Belgische onderdane die 4 maanden zwanger zou zijn, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure (bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst) betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkenes partner kan hem bovendien vergezellen naar het land van herkomst of via moderne communicatiemiddelen kunnen zij de gezinsband onderhouden in afwachting van een wettelijke toelating tot binnenkomst op Belgisch grondgebied.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Letland, § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurio en a./Slovenië, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, Mitchell/Verenigd Koninkrijk, nr. 40447/98; EHRM 22 juni 1999, Ajayi e.a./Verenigd Koninkrijk, nr. 27663/95; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Betrokkenes beide aanvragen tot internationale bescherming werden geweigerd, respectievelijk op 17/03/2014 (CGVS) en 16/07/2014 (RVV) en de tweede op 23/12/2014 door het CGVS. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene betekend, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq). Betrokkene was dus op de hoogte van zijn precaire situatie en we mogen aannemen dat betrokkene wist dat zijn verblijfsstatus tot gevolg had dat het voortbestaan van zijn relatie in België van bij het begin precair was. Uit illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet, een misdrijf is, kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene en zijn partner dienden zich ervan bewust te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zou zijn.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat betrokkene in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven.

Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, en bestaat en rust er geen positieve verplichting op België, waardoor de doelstellingen van de vreemdelingenwet, die een politiewet is, in acht moeten worden genomen. Bijgevolg wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt.

Gezien voorgaande, beslissen wij betrokkene geen inreisverbod op te leggen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem ter kennis gegeven werden op 26/03/2014 (bijlage 13qq) en 08/01/2015 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkenes beide aanvragen tot internationale bescherming werden geweigerd, respectievelijk op 17/03/2014 (CGVS) en 16/07/2014 (RVV) en de tweede op 23/12/2014 door het CGVS. Deze

beslissingen werden telkens aan betrokkene betekend, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Vilvoorde-Machelen op 03/12/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem ter kennis gegeven werden op 26/03/2014 (bijlage 13qq) en 08/01/2015 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkenes beide aanvragen tot internationale bescherming werden geweigerd, respectievelijk op 17/03/2014 (CGVS) en 16/07/2014 (RVV) en de tweede op 23/12/2014 door het CGVS. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene betekend, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Artikel 3 EVRM

Betrokkene werd gehoord op 03/12/2018 door de politiezone Vilvoorde-Machelen en verklaart dat hij zijn vreest voor zijn leven in zijn thuisland omwille van godsdienstige problemen. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van (datum). Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij aambeien heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem ter kennis gegeven werden op 26/03/2014 (bijlage 13qq) en 08/01/2015 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkenes beide aanvragen tot internationale bescherming werden geweigerd, respectievelijk op 17/03/2014 (CGVS) en 16/07/2014 (RVV) en de tweede op 23/12/2014 door het CGVS. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene betekend, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...).”*

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, tweede lid wordt de vervaldag, zaterdag 8 december, verplaatst naar de eerstvolgende werkdag zijnde maandag 10 december 2018.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

« Premier moyen pris de la violation de:

- *la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, en particulier ses articles 1 à 4;*
- *la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, en particulier ses articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980,*
- *Le principe général de droit Audi alteram partem*
- *L'art.41 § 2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union qui garantit le droit à une bonne administration et notamment le droit d'accès au dossier*

- l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH)
- Les articles 3 et 9 de la convention Internationale relative aux droits de l'enfant.

2. Discussion

La décision attaquée applique la directive retour, l'article 7 de la loi du 10.12.1980 qui constitue la base légale de la décision litigieuse, étant en fait la transposition de cette directive en droit belge.

L'Article 41 § 2 de la Charte ainsi que le principe général du droit de la défense garantit à toute personne le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires.

Dans cette mesure, les garanties prévues dans la Charte sont d'application au cas d'espèce.

Il est indiqué dans la décision que le requérant a été auditionné le 3.12.2018 par la zone de police de Vilvoorde Machelen.

Aucune copie de son audition n'a été remise au requérant.

Le requérant, par le biais de son avocat, a sollicité à plusieurs reprises une copie de ses notes d'audition. Aucune réponse n'a été donnée par le service publication de l'Office des étrangers. Dans des précédents dossiers, le conseil du requérant a déjà été confronté à ce problème et l'office des étrangers répondant à la demande de copie du dossier par un mail type qu'il prenne un mois pour transmettre le dossier (pièces 8-9).

Le requérant n'a pas à souffrir de l'organisation interne de l'administration qui n'affecte qu'une seule personne à la gestion des demandes de dossier.

Force est de constater que le requérant n'a pas pu avoir accès à ses notes d'audition.

Il lui est donc impossible de savoir avec précision les déclarations qui ont été actées par les services de police. D'autant plus que les questions posées par l'Office des étrangers dans le cadre du droit à être entendu sont assez générales et qu'il est compliqué pour le requérant de pouvoir faire valoir d'autres éléments qui ne sont pas repris au sein du questionnaire.

Pourtant, le requérant affirme qu'il a parlé au service de police du fait que sa fille était en Espagne. Comme relaté dans l'exposé des faits, le requérant a été informé par la Croix rouge que sa fille se trouvait en Espagne. Il a entamé des démarches afin que sa fille puisse le rejoindre. Il est fondamental que sa fille puisse le rejoindre afin qu'elle soit protégée contre l'excision. Si le requérant est expulsé vers la Guinée, cette enfant sera séparée de son père pour une durée indéterminée. Les démarches pour réunifier l'enfant et son père seraient interrompues, étant donné que l'enfant n'a pas de statut de réfugié. Son père ne pourrait pas la rejoindre dans le cadre d'un regroupement familial. Par contre, dans le cadre d'une demande d'asile, la présence de son père, même sans séjour légal, pourrait permettre que dans le cadre de la procédure de Dublin, elle soit envoyée en Belgique pour rejoindre son père.

N'ayant pas pu relire ses déclarations et ne disposant pas de cette audition, il lui est donc impossible de savoir si les services de polices ont correctement informé l'Office des étrangers sur cet élément crucial de son dossier.

Il semblerait que l'Office des étrangers ne soit pas informé de cet élément étant donné qu'il ne l'aborde par dans la décision attaquée.

Il n'y a aucune garantie que l'entretien ait été mené dans le respect des droits fondamentaux. Pourtant l'Office des étrangers se devait d'être informé de cet élément.

Le fait de ne pas avoir pris cet élément en compte en raison d'une audition incomplète, a pour conséquence que la partie adverse n'a pas tenu compte de la présence de l'enfant du requérant sur le territoire espagnol, et dès lors a violé non seulement le principe général de droit Audi Alteram Partem ainsi que l'article 41§2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union, mais également l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, l'article 8 de la CEDH, l'obligation de motivation des décisions administratives ainsi que l'article du CIDE.

Deuxième branche : la partie adverse considère que l'expulsion du requérant en Guinée ne l'empêcherait pas de continuer à entretenir des relations familiales avec sa compagne de nationalité belge ainsi que son enfant qui va naître en mai 2019

La partie adverse considère que le requérant pourra continuer à garder des contacts avec sa compagne et sa famille via les nouvelles technologies ou que sa compagne pourra lui rendre visite au sein de son pays d'origine.

La compagne du requérant va accoucher au mois de mai 2019.

La présence du requérant à ses côtés est nécessaire pour la soutenir. Comme elle l'explique au sein de son témoignage, elle présente une grossesse à risque et elle a besoin de lui. L'absence de Monsieur C. est dramatique pour l'organisation de la vie quotidienne. En effet, ce dernier est très présent et aide sa compagne dans l'éducation des trois enfants de Madame. La grossesse peut déboucher sur un grand prématuré si Madame ne se repose pas.

La compagne du requérant travaille en Belgique et a la nationalité Belge. Elle ne pourra pas effectuer des voyages régulièrement pour voir le requérant. Une séparation, même temporaire est impensable. Même dans l'hypothèse où, en cas de retour, le requérant pourrait avoir accès à internet, il est contraire à l'article 8 de considérer que des contacts entre un père et sa compagne et son enfant peut tout à fait avoir lieu à durée indéterminée via internet. Il ne s'agit pas ici de maintenir durant une courte période des contacts via internet en attendant de se revoir. La partie adverse considère que la vie familiale peut tout à fait se dérouler via internet et autres moyens de communications ce qui est faux. Le requérant a des contacts tenus et quotidiens avec ses beaux-enfants, sa compagne, ce qui ressort des différents témoignages Il a besoin de recevoir leur affection et de leur en donner, de pouvoir serrer dans ses bras son épouse, ses beaux-enfants.

Le droit à la vie familiale consacrée à l'article 8 est bien plus large que le droit d'entretenir des contacts via internet ou tout autre moyen actuel de communication ou simplement de se voir de temps à autres dans le pays d'origine du requérant.

Troisième branche : la décision est disproportionnée eu égard à la vie privée et familiale du requérant La partie adverse déclare au sein de sa décision qu'il n'est pas du tout disproportionné de demander au requérant de se rendre en Guinée pour introduire la demande de regroupement familial.

Or s'il retourne en Guinée, sa compagne se retrouvera seule, enceinte, (grossesse à risque), à gérer 4 enfants, elle accouchera seule et le requérant devra attendre une période relativement longue avant de pouvoir le rejoindre, nouer un contact avec son enfant et retrouver ses beaux-enfants;

Il est disproportionné d'exiger un retour du requérant en Guinée d'autant plus qu'il est le père d'un enfant à naître qui sera belge (situation non contestée par l'Office des étrangers) et qui lui ouvrira un droit au séjour sur base de l'article 40 ter sans qu'il ait à retourner en Guinée pour demander et obtenir l'autorisation de séjour.

En outre, dans son témoignage sa compagne déclare (pièce 2):

"Nous sommes passés à une étape supérieure notre relation en décidant l'an dernier d'avoir un enfant? J'ai su que j'étais enceinte au mois de septembre dernier. Facinet a emménagé chez moi (sans avoir encore pu modifier son adresse administrative puisqu'il n'a pas de séjour légal) dès que nous avons su que j'étais enceinte. Je ne lui avait pas proposé plus tôt pour ne pas bousculer mes filles. Ceci-dit elle sont extrêmement attachées à lui.

J'ai une grossesse difficile et à risque, car j'ai du diabète et de l'hypertension. Concrètement cela implique que je dois me reposer au maximum pour éviter que l'enfant ne soit pas un grand prématuré.

Facinet m'aide dans l'organisation de la vie quotidienne. C'est lui nettoie à la maison, qui prépare le souper pour les enfants, qui accompagne mes filles pour chercher leur bulletin. Il m'accompagne naturellement aussi dans toutes les démarches médicales du suivi de ma grossesse.

(...)

L'arrestation de F. a mis notre famille dans une situation d'anxiété et de détresse totale. Si F. est expulsé comment vais-je faire pour vivre sans lui durant la grossesse et après l'accouchement?

S'il est expulsé, il ne pourra pas non plus être présent lors de mon accouchement?

S'il est expulsé, il ne pourra pas non plus être présent lors de mon accouchement.

S'il est expulsé il ne sera pas là non plus pour prendre soin de mes enfants et de moi.

Les enfants sont en panique totale du fait de son arrestation surtout ma plus jeune fille de 10 ans qui ne comprend pas pourquoi il a été arrêté et s'inquiète pour lui car il occupe dans la vie de mes filles une place importante d'autant plus que leur père est défaillant. La relation affective entre lui et mes filles est très forte. Récemment encore, c'est lui qui s'est occupé de ma fille Lesly (dix ans) lorsqu'elle avait une gastro-antérite. Pour elles, il est une sorte de deuxième papa, très présent au quotidien.

D'ailleurs, la belle-fille du requérant déclare (pièce 7.6: "Monsieur F. c'est un papa pour moi et mes soeurs. Je l'ai connu j'étais en deuxième secondaire. j'avais 13 ans et aujourd'hui j'ai 16 ans. Il va être le papa de mon petit frère, on est une famille"

En cas d'expulsion du requérant en Guinée, sa vie familiale serait totalement anéantie étant donné que ni son épouse, ni aucun de ses beaux-enfants ne pourraient le suivre pour les raisons déjà expliquées ci-dessus. Le requérant se retrouverait complètement seul, sa compagne passerait une grossesse sans soutien, accoucherait seul, le nouveau-né sera privé de père de manière générale, la cellule familiale sera éclatée,...

Quatrième branche : La partie adverse ne tient pas compte de l'intérêt des enfants de la compagne du requérant et de la fille du requérant qui est en Espagne, seule alors qu'elle n'a que 9 ans

Les beaux-enfants de la compagne du requérant ont également le droit de ne pas être séparés du requérant avec lequel ils ont une vie familiale. Ce faisant, il y aurait également violation de la Convention des droits de l'Enfant si le requérant se trouve rapatrié en Guinée.

Il est également dans l'intérêt de S. C. qui se trouve actuellement en Espagne de ne pas être séparé de son père. Il lui est impossible de vivre en Guinée car l'enfant risque à tout moment d'y être excisée.

La partie adverse viole la Convention internationale des Droits de l'Enfant en son articles 3 ainsi que l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 qui imposent à la partie adverse de prendre en considération l'intérêt supérieur d'un enfant dans la prise de la décision.

En conclusion, en ne tenant pas compte de l'ensemble des répercussions négatives seule la vie familiale du requérant la partie adverse n'a pas effectué un examen correct de proportionnalité de la mesure qu'elle a prise.

Elle a par conséquent non seulement violé son obligation de motivation formelle mais a également violé l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que l'art. 8 de la CEDH et les art. 3 et 9 de la CIDE. »

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° en 8° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat, verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en verzoeker heeft in België meerdere verzoeken tot internationale bescherming of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. De beslissing bevat ook nog overige motieven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat de volgende onderdelen van het middel vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het enig middel de schending aan van de hoorplicht, vervat in artikel 41, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoeker voert aan dat hij inzage moest krijgen in de schriftelijke weerslag van zijn gehoor en dat hij dit niet gekregen heeft. Hij kreeg als standaardantwoord dat er dertig dagen de tijd wordt genomen om het dossier over te maken. Verzoeker weet dus niet welke verklaringen genoteerd werden door de politie. De vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn vrij algemeen en het is niet eenvoudig voor verzoeker om andere elementen te doen gelden die niet in de vragenlijst voorkomen. Verzoeker benadrukt dat hij aan de politiediensten verteld heeft dat het Rode Kruis heeft vastgesteld dat zijn dochter in Spanje is. Verzoeker wenst dat zijn dochter bij hem kan komen zodat ze beschermd is tegen besnijdenis. Als verzoeker uitgewezen wordt naar Guinee, wordt zijn dochter voor onbepaalde duur van haar vader gescheiden. De reeds gezette stappen om de dochter naar België te halen zouden worden onderbroken. In het geval van een asielaanvraag door de dochter zou de aanwezigheid van de vader in België zelfs in illegaal verblijf, ervoor kunnen zorgen dat zijn dochter naar België komt middels de Dublin-III-procedure. Verzoeker meent dat de verwerende partij hiervan niet op de hoogte was,

aangezien dit element niet vermeld wordt in de bestreden beslissing en verzoeker zijn verklaringen niet heeft kunnen nalezen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van het administratief rapport – illegaal verblijf van 2 december 2018 werd gehoord door de federale politie. Dit rapport vermeldt het volgende:

“7. Verhoor van de betrokkene

(...)

Betrokkene verklaart: Betrokkene zou gevlucht zijn uit zijn land door omstandigheden

Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven?

Neen

Zijn er nog elementen die de vreemdeling wil kenbaar maken betreffende zijn gezondheidstoestand?

Neen

Zijn er nog elementen die een onmiddellijke terugkeer in de wet staan?

Neen”

Op 3 december 2018 werd verzoeker gehoord door de lokale politie. Op de vraag om welke reden hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, verklaarde verzoeker dat hij *“vreest voor zijn leven in thuisland”*. Hij verklaarde ook reeds asiel te hebben aangevraagd in België bij zijn aankomst in december 2013, dat hij aan een ziekte lijdt, en dat hij een Belgische partner in een duurzame relatie heeft die vier maand zwanger is.

Hieruit blijkt niet dat verzoeker melding heeft gemaakt van een dochter die in Spanje zou verblijven.

De Raad stelt vast dat het hoorrecht niet inhoudt dat men steeds inzage moet krijgen van het gehoor. Verzoeker heeft zijn gehoor van 3 december 2018 ondertekend. Verzoeker werd voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord en heeft melding gemaakt van de duur van zijn verblijf in België, van zijn asielaanvraag, van het feit dat hij hier een Belgische partner heeft die vier maanden zwanger is van hem. Met al deze elementen werd rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat de vragen zodanig zijn dat het voor hem moeilijk was om iets anders aan te brengen in het gehoor en dat hij daarom misschien niets over zijn dochter in Spanje heeft kunnen zeggen, wordt opgemerkt dat uit het stuk van het Rode Kruis dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en dat dateert van na de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker op 4 april 2018 bij het Rode Kruis een verzoek heeft ingediend tot opzoeking van zijn dochter. Hij had vernomen dat ze in een centrum voor minderjarigen zou verblijven in Ceuta. Uit ditzelfde stuk, opgesteld op 6 december 2018, blijkt dat het Spaanse Rode Kruis verzoekers dochter daar heeft aangetroffen op 19 april 2018 en dat de stappen voor een herneming van regelmatig contact tussen verzoeker en zijn dochter bezig zijn.

Verzoeker heeft hierover niets vermeld, terwijl toch mag worden aangenomen dat verzoeker dit als een vermeldenswaardig element kan beschouwen. Verzoeker voert dit element in huidig verzoekschrift aan als reden waarom hij niet terug zou kunnen keren naar zijn land van herkomst, maar verliest uit het oog dat deze vraag hem wel degelijk werd gesteld tijdens zijn gehoor van 3 december 2018. Zoals reeds gesteld antwoordde verzoeker op de vraag om welke reden hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, dat hij *“vreest voor zijn leven in thuisland”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker de verwerende partij ooit op de hoogte heeft gebracht van dit element. Verzoeker kan de verwerende partij dan ook niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden en hierover niet te hebben gemotiveerd. De verwerende partij kan niet motiveren over elementen die haar niet ter kennis waren gebracht.

Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian

Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker toont niet aan dat, had hij toch melding gemaakt van de aanwezigheid van zijn minderjarige dochter in Spanje, dit tot een andere afloop had kunnen leiden. Uit het stuk van het Rode Kruis van 6 december 2018 blijkt enkel dat er stappen bezig zijn om een herneming van regelmatig contact tussen verzoeker en zijn dochter tot stand te brengen "*Les démarches sont toujours en cours pour une reprise de contact fréquente entre Mr. C et sa fille*", niet dat er stappen ondernomen zijn om zijn dochter naar België over te brengen. Hij had dus enkel melding kunnen maken van het hernemen van het contact. Ook wordt vastgesteld dat verzoeker sinds zijn komst naar België in december 2013, gescheiden leeft van zijn dochter in Guinee. Een scheiding van zijn dochter wordt dus in geen enkel opzicht veroorzaakt door de bestreden beslissing. Verzoeker toont ook op geen enkele wijze aan waarom zijn dochter niet in Spanje een verzoek tot internationale bescherming zou kunnen indienen, als niet begeleide minderjarige vreemdeling. Het valt evenmin uit te sluiten dat zijn dochter dit reeds heeft gedaan. Waar verzoeker aanvoert dat zijn dochter, na een eventuele indiening van een verzoek tot internationale bescherming in Spanje, naar België zou kunnen komen bij haar vader in het kader van de procedures voorzien in de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening), kan hij niet worden gevolgd.

Artikel 8 van de Dublin-III-Verordening luidt immers als volgt (eigen onderlijning):

1. *Indien de verzoeker een niet-begeleide minderjarige is, is de verantwoordelijke lidstaat de lidstaat waar een gezinslid of een broer of zus van de niet-begeleide minderjarige zich wettig ophoudt, voor zover dit in het belang van de minderjarige is.*

Indien de verzoeker een gehuwde minderjarige is van wie de echtgenoot zich niet wettig op het grondgebied van de lidstaten ophoudt, is de lidstaat waar de vader, moeder, of andere volwassene die krachtens het recht of krachtens de praktijk van die lidstaat voor de minderjarige verantwoordelijk is, dan wel zijn broer of zus, mits die zich wettig op het grondgebied ophoudt, de verantwoordelijke lidstaat.

2. *Indien de verzoeker een niet-begeleide minderjarige is met een familielid dat zich wettig in een andere lidstaat ophoudt, en het op basis van een individueel onderzoek vaststaat dat dat familielid voor hem kan zorgen, verenigt die lidstaat de minderjarige met zijn familielid en is die lidstaat de verantwoordelijke lidstaat, mits dit in het belang van de minderjarige is.*

3. *Indien in meer dan één lidstaat gezinsleden, broers of zussen, of familieleden als vermeld in de leden 1 en 2 verblijven, wordt op basis van het belang van de niet-begeleide minderjarige bepaald welke lidstaat de verantwoordelijke lidstaat is.*

4. *Bij ontstentenis van gezinsleden, broers of zussen of familieleden als vermeld in de leden 1 en 2 is de lidstaat waarbij de niet-begeleide minderjarige zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend de verantwoordelijke lidstaat, mits dit in het belang is van de minderjarige.*

5. (...)

6. (...)."

Hieruit blijkt dat de redenering van verzoeker enkel opgaat mocht hij op wettige wijze in België verblijven, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker toont geen bepaling aan van de Dublin-III-verordening die zou voorschrijven dat een minderjarige verzoeker om internationale bescherming zich in een andere lidstaat bij een illegaal verblijvend familielid kan voegen.

Hieruit blijkt dat al de argumenten die verzoeker eventueel inzake zijn dochter had willen aanbrengen, niet meebrengen dat zou zijn afgezien van het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest en van het beginsel *audi et alteram partem* wordt *prima facie* niet aangetoond.

Inzake artikel 8 van het EVRM en van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag wordt verwezen naar de bespreking van de volgende onderdelen van het enig middel.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Belgische vreemdelingenwet is enkel van toepassing op vreemdelingen die zich op Belgisch grondgebied bevinden. Deze bepaling is dus van toepassing op verzoeker maar niet op zijn dochter die zich in Spanje bevindt. Bij het nemen van de bestreden beslissing kon en diende de verwerende partij geen rekening te houden met “het hoger belang van het kind” dat zich niet op Belgisch grondgebied bevindt. De territoriale bevoegdheid van de verwerende partij is beperkt tot het Belgisch grondgebied. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in dit opzicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

3.3.3. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat het niet opgaat te stellen dat de verwijdering van verzoeker naar Guinee hem niet verhindert om familiale relaties met zijn Belgische partner te onderhouden alsook met zijn kind dat zal worden geboren in mei 2019. Verzoeker voert aan dat het noodzakelijk is dat hij zijn partner bijstaat tijdens haar risicozwangerschap en dat zijn afwezigheid dramatisch zou zijn voor de organisatie van het dagelijks leven van zijn partner. Verzoeker stelt dat hij zeer aanwezig is en zijn partner helpt bij de opvoeding van hun drie kinderen. Als zijn partner niet rust, zou het kind te vroeg geboren kunnen worden. Zijn partner is Belgische en werkt hier, ze zou niet regelmatig kunnen reizen om verzoeker te bezoeken. Verzoeker voert aan dat enkel contact onderhouden met zijn partner en kind via het internet gedurende onbepaalde tijd, strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Het gaat hier niet om een korte periode. In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is wat betreft het familiaal leven en het privéleven van verzoeker.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privéleven en een gezinsleven met zijn partner dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat

om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Artikel 8 EVRM

Het feit dat betrokkene een relatie zou hebben met een Belgische onderdane die 4 maanden zwanger zou zijn, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure (bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst) betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkenes partner kan hem bovendien vergezellen naar het land van herkomst of via moderne communicatiemiddelen kunnen zij de gezinsband onderhouden in afwachting van een wettelijke toelating tot binnenkomst op Belgisch grondgebied.

*Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan*

evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinsvereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurio en a./Slovenië, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, Mitchell/Verenigd Koninkrijk, nr. 40447/98; EHRM 22 juni 1999, Ajayi e.a./Verenigd Koninkrijk, nr. 27663/95; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Betrokkenes beide aanvragen tot internationale bescherming werden geweigerd, respectievelijk op 17/03/2014 (CGVS) en 16/07/2014 (RVV) en de tweede op 23/12/2014 door het CGVS. Deze beslissingen werden telkens aan betrokkene betekend, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq). Betrokkene was dus op de hoogte van zijn precaire situatie en we mogen aannemen dat betrokkene wist dat zijn verblijfsstatus tot gevolg had dat het voortbestaan van zijn relatie in België van bij het begin precair was. Uit illegaal verblijf, wat conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet, een misdrijf is, kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene en zijn partner dienden zich ervan bewust te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in België vanaf het begin precair zou zijn.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak, blijkt niet dat wanneer het privéleven dat betrokkene in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en met maatregelen ter bescherming van de openbare orde, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven.

Gelet op wat vooraf gaat primeert het algemeen belang op het privaat belang, en bestaat en rust er geen positieve verplichting op België, waardoor de doelstellingen van de vreemdelingenwet, die een politiewet is, in acht moeten worden genomen. Bijgevolg wordt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk gemaakt."

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een Belgische partner heeft en dat deze partner vier maanden zwanger is, dat een terugkeer slechts tijdelijk is en dat verzoeker vanuit het buitenland een aanvraag kan indienen, dat zijn partner hem eventueel kan vergezellen of via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden in afwachting van een wettelijke toelating, dat het privé- en gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben, dat er geen positieve verplichting rust op de Belgische Staat, dat er geen inreisverbod wordt opgelegd.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat er op haar geen positieve verplichting rust: de vraag rijst immers of verzoeker zelf reeds de wettelijke bescherming heeft opgezocht die desgevallend bestaat voor zijn gezinsleven. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker

niet aangeeft dat hij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend als partner van een Belgische onderdaan. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor verzoeker en waarvan hij gebruik kan maken, kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om verzoekers recht op gezinsleven te handhaven. Verzoeker dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hem openstaan. Verzoeker kan deze aanvraag ook vanuit het buitenland doen, zoals vermeld in de bestreden beslissing. Bovendien vermeldt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat aan verzoeker geen inreisverbod wordt opgelegd.

Het is evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te verwijzen naar moderne communicatiemiddelen, omdat de scheiding slechts tijdelijk zal zijn gezien de wettelijke mogelijkheden die voor verzoeker open staan. Het is ook niet kennelijk onredelijk om te wijzen op de omstandigheid dat het gezinsleven is ontstaan op een ogenblik waarin verzoeker wist dat zijn verblijf in België precair was.

Waar verzoeker aanvoert dat het *in casu* gaat om een risicozwangerschap, blijkt niet dat hij dit gemeld heeft tijdens het gehoor en dit blijkt evenmin uit de bijlagen bij het verzoekschrift. Daaruit blijkt enkel dat een arts vaststelt dat verzoekers partner zwanger is en dat zij nog komende afspraken heeft inzake haar zwangerschap. Alleszins toont verzoeker niet aan dat zijn partner zich niet zou kunnen laten bijstaan door andere familieleden of kennissen, uit de getuigenverklaringen blijkt immers dat verzoekers partner familieleden heeft in België. Verzoeker toont evenmin aan dat de vader van de kinderen van zijn partner niet zou kunnen helpen wat deze drie kinderen en hun dagelijkse organisatie betreft.

Wat het ongebooren kind betreft, wordt vastgesteld dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (cf. EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM is er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en ook nog in huidige stand van het geding, geen sprake van het bestaan van een gezinsleven met het nog ongebooren kind. Verzoeker toont ook niet aan dat hij dit ongebooren kind reeds zou hebben erkend. Waar verzoeker ter zitting aanvoert dat hij in functie van dit kind een aanvraag gezinshereniging kan indienen die hem toegekend zal worden, wordt opgemerkt dat dit hypothetisch is. In dit verband wordt ook opgemerkt dat verzoeker nog geen aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische partner heeft ingediend.

Waar verzoeker verwijst naar de kinderen van zijn partner en een verklaring van één van hen bijvoegt, wordt opgemerkt dat verzoeker mogelijk wel aantoont dat hij een affectieve band heeft met deze kinderen maar niet dat er een juridische band is. Er wordt echter niet aangetoond dat de vader van deze kinderen niet meer aanwezig zou zijn of niet meer ook voor deze kinderen zou zorgen, en zoals reeds gezegd is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat de scheiding slechts tijdelijk zal zijn. Verzoeker heeft de mogelijkheid om vanuit het buitenland een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van zijn partner en er werd hem geen inreisverbod opgelegd.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond. Het tweede en het derde onderdeel van het middel zijn niet ernstig.

3.3.4. In een vierde onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat geen rekening wordt gehouden met de kinderen van zijn partner en geen rekening met verzoekers negenjarige dochter die zich in Spanje bevindt.

Verzoeker voert aan dat de kinderen van zijn partner recht hebben op een familieleven met verzoeker, anders zou dit een schending inhouden van het Kinderrechtenverdrag. Het is volgens hem ook in het belang van verzoekers minderjarige dochter die zich in Spanje bevindt om niet gescheiden te worden van haar vader. Het is onmogelijk om in Guinee te leven gezien zij riskeert daar besneden te worden.

Verzoeker meent dat artikel 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag geschonden is evenals artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt :

« 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.
3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. »

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

« 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.
2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.
3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.
4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n). »

Daargelaten de vraag of deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen beslissing is die de kinderen van verzoekers Belgische partner betreft en geen beslissing is die zijn in Spanje verblijvende dochter betreft. Door de bestreden beslissing worden er geen kinderen van hun ouders gescheiden: verzoeker heeft geen juridische band met de kinderen van zijn Belgische partner (deze kinderen zijn evenmin verzoekende partij in deze zaak) en hij leeft reeds sinds december 2013 gescheiden van zijn dochter. Bijgevolg kan verzoeker deze bepalingen van het Kinderrechtenverdrag *in casu* niet met goed gevolg aanvoeren.

Zoals verzoeker zelf aangeeft in het verzoekschrift, woont hij nog maar samen met zijn partner en haar kinderen sinds zij zwanger is en kwam hij daarvoor regelmatig over de vloer. Deze kinderen worden niet van het grondgebied verwijderd. Zoals hierboven reeds gesteld, is de verwijdering slechts tijdelijk en kan verzoeker een aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische partner indienen.

Wat zijn dochter in Spanje betreft, werd hoger reeds gesteld dat verzoeker zich voor haar niet kan steunen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Belgische vreemdelingenwet is enkel van toepassing op vreemdelingen die zich op Belgisch grondgebied bevinden. Deze bepaling is dus niet van toepassing op zijn dochter die zich in Spanje bevindt. Bij het nemen van de bestreden beslissing kon en

diende de verwerende partij geen rekening te houden met het hoger belang van een kind dat zich niet op Belgisch grondgebied bevindt.

Het vierde onderdeel van het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. K. CUYKENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. DE SMET